

РОМАНОВЪ. Да, знаехъ. Сега да оставимъ миналото на страна. Вѣрно е, че има несправедливости по отношение на работниците.

ПОПОВЪ. Ние не можемъ да бъдемъ безгрѣшни, Андрей.

ЕЛЕНА. Тѣй както не си безгрѣшенъ и ти.

АНДРЕЙ. Е-е, по нататъкъ?

РОМАНОВЪ. Ние Ви обещаваме да подобримъ въ техническо отношение фабриката, а също и материално да осигуримъ всѣки работникъ, само че при известни условия.

АНДРЕЙ. Именно?

РОМАНОВЪ. Първо- вие да останете като мой замѣстникъ, и второ, най-важното- да смакчите днешния инцидентъ.

АНДРЕЙ. Ако въпроса се свеждаше до инцидентъ, лесно. Ако всичко беше една случайностъ, все нещо би могло да се нареди. Но работата е тамъ, инж. Романовъ, че между насъ има голѣмо пространство.

ПРЕДСЕД. Но вие, все за думитѣ се хващате. Добре, нека махнемъ думата "инцидентъ", която изглежда никакъ не ви се харесва.

ЕЛЕНА. Думитѣ, сами по себе си, не правятъ нищо.

ЖОРЖЪ. Ако мене уграждаха съ толкова голѣмо внимание, азъ бихъ се радвалъ много.

АНДРЕЙ. /къмъ Жоржъ/ Защото искатъ да ме полюбятъ въ люлчица ли? /къмъ Романовъ/ Значи, вие искате да направите известни справедливи реформи?

РОМАНОВЪ. Да, точно така е.